

† VINCENȚIU
Prin harul lui Dumnezeu
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

**Iubitului meu cler și popor,
har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,
iar din parte-mi, arhieresti binecuvântări !**

Dreptmăritori creștini,

fântul Luca este singurul evanghelist care ne prezintă Nașterea Mântuitorului Hristos în contextul istoriei universale, adică în timpul domniei împăratului Octavian Augustus, cu ocazia unui recensământ al populației, pe când Quirinius îndeplinea funcția de guvernator al provinciei imperiale Siria: „În zilele acelea, a ieșit poruncă de la Cezar să se înscrie toată lumea“ (Luca 2, 1). Aceste date istorice, oferite de Sfântul Luca, ne arată de fapt, că nașterea Mântuitorului Hristos nu răspunde numai așteptărilor poporului Israel, ci și așteptărilor întregii umanități.

Imperiul Roman din timpul lui Augustus constituie *epoca de aur a istoriei romane* și așa a și fost considerat în primul secol după Hristos. Pacea romană (*Pax romana*) domnea în toate ținuturile Imperiului, iar de beneficiile ei se bucura «toată lumea locuită», identificată cu lumea civilizată a Imperiului. Sfântul Luca arată diferența dintre acest împărat roman (27 î. Hr. - 14 d. Hr.), despre care se spunea că ar fi fost instauratorul păcii pământești, și Iisus, Mesia, Mântuitorul (Luca 2, 11), purtătorul păcii dumnezeiești (Luca 2, 14).

Când Sfântul Luca a scris Evanghelia sa, la aproximativ 70 de ani după moartea lui Augustus, cultul imperial și calendarul asiatic, în care noul an începea cu ziua de naștere a lui Augustus (23 septembrie), conservau vie memoria primului împărat ca binefăcător al lumii întregi. Împăratul Octavian Augustus nu era văzut de supușii săi numai ca un mare om

politic, ci și ca o figură salvatoare, motiv pentru care Senatul roman i-a conferit titlul de „Augustus“, adică „cel vrednic de închinare“. El era astfel considerat omul providențial, care a adus o cotitură în lume, a inaugurat un timp nou. Augustus a poruncit ca să fie construit în Roma un altar al păcii, numit *Ara Pacis Augusti*, care se păstrează până astăzi, pentru a reprezenta astfel, într-o formă monumentală pentru toate timpurile, pacea universală pe care el a asigurat-o pentru un răstimp, îngăduindu-le oamenilor, după 250 de ani de războaie și conflicte interne, să respire ușurați și să nădăjduiască.

Chiar și menționarea recensământului își are importanța lui. El constituie un prilej providențial pentru părinții după trup ai Mântuitorului, de a merge la Betleem, pentru a se împlini profeția din Miheia 5, 2 : «Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei».

Potrivit Noului Testament, dreptul Iosif era teslar, dulgher (Matei 13, 55). Betleemul, cetatea de origine a Dreptului Iosif, era vestită ca cetate de constructori, care erau chemați să lucreze în toate regiunile. Cei necăsătoriți obișnuiau să stea perioade lungi de timp în alte regiuni ale Palestinei. Se poate astfel explica de ce Iosif din Betleem s-a mutat la Nazaret, aici găsind de lucru. Aici, în Nazaret, trăia și se logodise deja cu Maria, iar în timpul recensământului a trebuit să se reîntoarcă în cetatea sa natală pentru a se înscrie în registrul de taxe și, deși Maria era însărcinată, a trebuit să parcurgă tot drumul din Nazaret până în Betleem.

Cu siguranță, sunt motivații de ordin teologic care l-au determinat pe Evanghelist să încadreze într-un mod atât de solemn nașterea Mântuitorului. Convingerea Sfântului Luca este că Dumnezeu se folosește de împărați, de guvernatori, de legi omenești pentru a împlini făgăduințele Sale mântuitoare. «Pentru cine privește lucrurile mai de aproape, spune Origen, întâmplările acestea sunt semnul unei taine: trebuia ca și Hristos să fie numărat în acest recensământ al lumii, pentru că și El voia să fie înscris la un loc cu toți ceilalți, pentru ca să

sfințească pe toți oamenii și să fie pomenit în registre împreună cu toată lumea, pentru a oferi lumii trăirea în comuniune cu El. Iar după această numărătoare, Iisus voia să numere împreună cu El pe toți oamenii, înscriind în „cartea vieții“ pe toți cei care au crezut în El, înscriindu-i în ceruri» (cf. Origen, „Din Omiliile la Evanghelia după Luca...“, p. 101).

Sfântul Efrem Sirul spune: «În zilele împăratului care a poruncit ca oamenii să se înscrie în listele pentru dări, S-a pogorât și Mântuitorul și i-a înscris pe oameni în Cartea Vieții. El i-a înscris și ei L-au înscris: El ne-a înscris în înălțime și ei L-au înscris pe pământ. Laudă numelui Său!» (cf. Sfântul Efrem Sirul, „Imnele Nașterii...“, p. 86.).

Încă de la început, așadar, Sfântul Luca ține să lege istoria Mântuitorului Hristos de istoria oamenilor. Lumea a fost creată prin El, El este Stăpânul lumii, izvorul păcii adevărate, prefigurate de *pax romana*, instaurată de Augustus.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Pacea adusă de întruparea Mântuitorului Hristos și pe care îngerii au preamărit-o la nașterea Sa, depășește cu mult pacea adusă de împăratul Augustus.

Acesta a adus într-adevăr, după 250 de ani de războaie, o pace, o siguranță juridică și o bunăstare la care astăzi multe țări din fostul Imperiu Roman nu pot decât să viseze. Însă această pace politică, siguranță juridică și bunăstare materială, chiar și în perioada de înflorire a Imperiului Roman, au fost efemere și nu au fost niciodată pe deplin realizate.

Împărăția inaugurată de Dumnezeu odată cu întruparea Mântuitorului Hristos, precum și pacea adusă de El sunt diferite de *Pax romana*. Pacea lui Hristos îl privește pe om în adâncul ființei lui, îl deschide spre adevăratul Dumnezeu. Pacea Mântuitorului Hristos este o pace pe care lumea nu o poate da (Ioan 14, 27). Augustus a rămas în istorie ca un om al trecutului, divinizat de supușii lui, pe când Iisus Hristos este „același ieri și astăzi și în veci“ (Evrei 13, 8), pentru că nu este

pur și simplu un om divin, ci Dumnezeu care S-a făcut Om, ca pe om să-l ridice la Dumnezeu și să-l facă „părtaș dumnezeieștii firi“ (2 Petru 1, 4). Mesajul îngerilor care s-au arătat la Nașterea Domnului: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire!» (Luca 2, 14), se referă, deci, la darul păcii mesianice făcut de Dumnezeu tuturor oamenilor, «binevestind pacea prin Iisus Hristos» (Faptele Apostolilor 10, 36).

Potrivit Sfintei Scripturi și mai ales profețiilor mesianice (Isaia 9, 5; 52, 7), «pacea» pe care nașterea lui Iisus a adus-o în lume se referă la plinătatea bunurilor și a mântuirii, a armoniei și a concordiei, a biruinței asupra suferinței, a păcatului și a morții înseși (Luca 1, 79; 2, 29; 7, 50; 8, 48; 10, 5). Ea izvorăște, mai ales, din Învierea lui Hristos (Luca 24, 36; Faptele Apostolilor 10, 36; Romani 5, 1 etc.). Sfântul Efrem Sirul spune: «Pace și împăcare, Care ai fost trimisă neamurilor; Rază veselitoare, Care ai venit la cei posomorâți; Aluat puternic, Care birui în liniște totul; Îndelung-răbdătorule, Care ai prins încetul cu încetul zidirea, fericit cel ce a primit în inima sa bucuria Ta și a uitat întru Tine durerea sa! Gurile îngerilor și ale celor ce veghează au strigat săltând: „Pace!“ Vestea cea bună a veghetorilor, pe care au adus-o, a ajuns la cei ce veghează. Cine va dormi în noaptea aceasta care a trezit făptura? Căci ei au vestit „Pace“ acolo unde domnea vrăjmășia. Binecuvântat fie Pruncul Care a împăcat prin tăcerea Lui Măreția dumnezeiască pe care o mâniaseră cei cuvântători» (Sfântul Efrem Sirul, „Imnele Nașterii...“, p. 98).

Dreptmăritori creștini,

fântul Chiril al Alexandriei spune că Pruncul Iisus ne-a adus pace și bunăvoire: „Nu-L considerați pe Cel culcat în iesle un simplu copil, ci vedeți-L ca Dumnezeu. Îngerii, Arhanghelii, Tronurile, Stăpâniile și Serafimii sunt în pace cu Dumnezeu; niciodată nu se opun voinței divine, ci sunt întăriți în bine și sfințenie. Însă noi, răi fiind, am pus dorințele noastre păcătoase în opoziția cu voia lui

Dumnezeu și ne-am făcut „vrăjmașii“ Lui. Hristos a înlăturat această situație: Într-adevăr „El este Pacea noastră“ (Efeseni 2, 14) și prin El, noi am fost împăcați cu Dumnezeu Tatăl. Domnul „a surpat peretele cel din mijloc al despărțirii - ura -, desființând legea poruncilor în opreliștile ei, pentru ca să clădească întru Sine pe cele două - una, făcând pace“ (Efeseni 2, 14). I-a plăcut Domnului să lege împreună cele cerești cu cele pământești într-o singură turmă. Hristos a fost făcut pentru noi pace și bunăvoință“ (Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia a II-a).

Și astfel, cerul și pământul s-au unit, sărbătorind împreună evenimentul Întrupării Domnului în istorie. Cântăm în ziua Nașterii Mântuitorului: „Cerul și pământul astăzi s-au unit, născându-se Hristos. Astăzi Dumnezeu pe pământ a venit și omul la ceruri s-a suit. Astăzi este văzut cu trup pentru om Cel din fire nevăzut. Pentru aceasta și noi laudându-L, să-i cântăm: slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pacea, pe care ne-a dăruit-o nouă venirea Ta, Mântuitorul nostru, slavă Ție!“ (cf. Mineiul pe Decembrie, EIBMBOR, București, 1991, p.383).

Prin Întruparea Domnului ne-a fost vestită de îngeri pacea și bucuria că „S-a născut astăzi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David“ (Luca 2, 11). Dacă Vestea cea bună a Evangheliei este de fapt „vestea bună a păcii“ (Efeseni 2, 14), iar „Împărăția lui Dumnezeu este dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt“ (Romani 14, 17), atunci creștinul nu poate fi decât un om al păcii. Pacea și bucuria sunt două însușiri esențiale ale vieții creștine. În paralel cu legătura dragostei există și legătura păcii, pe care credinciosul este dator să o păstreze în calitate de cetățean al Împărăției lui Dumnezeu. Pacea adusă de Mântuitorul Hristos se referă la toate dimensiunile vieții omenești, iar omul își găsește pacea cu Dumnezeu și cu sine însuși numai în Hristos. Sfântul Isaac Sirul ne învață: „împacă-te în tine însuși și se va împăca cu tine cerul și pământul“. Pe baza aceasta se clădește și pacea între oameni. Prezența unui om pașnic devine epicentrul împăcării multora. Spre deosebire de pacea lumii, care este limitată și fragilă,

pacea lui Hristos este pentru noi o stare duhovnicească pe care ne străduim să o dobândim.

Nașterea Domnului este așadar binevestirea bucuriei și a păcii (Luca 2, 10 -14). De altfel, după Înviere, mesajul Domnului către femeile Mironosițe este „Bucurați-vă“, iar către Apostoli „Pace vouă“. Căutarea păcii și a bucuriei departe de Hristos este zadarnică osteneală, deoarece lumea aceasta nu este în stare să satisfacă setea nesfârșită a omului. Experiența pe care omul o poate trăi aici pe pământ nu este decât pregustarea fericirii ce ne așteaptă în Împărăția lui Dumnezeu. Întristările și împotrivirile lumii acesteia nu pot birui sau risipi bucuria și pacea pe care creștinul o trăiește în Hristos.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Pacea are trei dimensiuni esențiale: este pacea lăuntrică a omului, este pace cu Dumnezeu și este pace cu aproapele. Aceste caracteristici ale păcii constituie condiția și cerința primordială pentru săvârșirea Sfintei Liturghii, după cum ne învață Sfântul Ioan Gură de Aur spunând: „când ne rugăm, cerem îngerul păcii și pretutindeni cerem pace, fiindcă nimic nu este asemenea ei. La biserică, în rugăciuni, în litanii, în cuvinte de urare, o dată, de două ori, de trei ori și de multe ori, întâistătorul Bisericii dă pacea, zicând: *Pace vouă*. Pentru ce? Fiindcă ea este maica tuturor bunurilor, temei al bucuriei. De aceea și Hristos a poruncit Apostolilor, când intră în case, să spună aceasta, îndată, ca un fel de simbol al darurilor. „Intrând în case, spune El, ziceți: Pace vouă (Matei 10, 12). Căci, dacă aceasta lipsește, toate sunt de prisos. Și, iarăși, a spus ucenicilor: „Pace las vouă, pacea Mea o dau vouă“ (Ioan 14, 27). Aceasta deschide calea dragostei. „Întâistătorul Bisericii nu zice numai: *Pace vouă*, ci: *Pace tuturor*. Căci, ce folos dacă avem pace cu unul, iar cu altul război și luptă? Care este câștigul? Și în corp, dacă unele mădulare sunt liniștite iar altele tulburate, nu se poate statornici niciodată sănătatea, ci numai prin buna rânduială,

prin acordul și pacea tuturor. Dacă nu sunt toate liniștite și nu stau la locurile lor, toate se vor răsturna. Chiar și în mintea noastră, dacă nu sunt în liniște toate cugetele, nu va fi pace. Atât de mare bun este pacea încât fii ai lui Dumnezeu sunt numiți cei care o fac și o clădesc. Pe bună dreptate, deoarece și Fiul lui Dumnezeu pentru aceasta a venit pe pământ ca să facă pace între cele de pe pământ și între cele din cer“, (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia a III-a la Epistola către Coloseni*).

Pe de altă parte, bucuria constituie atmosfera cultului euharistic și a comuniunii cu Domnul cel înviat. Trăind pacea și bucuria lui Hristos în lume, creștinul participă anticipat la Împărăția lui Dumnezeu, care este deja prezentă în inimile credincioșilor. Desigur, bucuria și pacea nu se câștigă dintr-o dată, ci implică un efort continuu. Ca stări permanente, acestea există doar în Împărăția lui Dumnezeu.

Ca oameni ai păcii, noi creștinii suntem fericiți de Dumnezeu dacă suntem „făcători de pace“ (Matei 5, 9), dacă ne ferim de rău și facem binele, dacă noi căutăm pacea și o urmăm (Psalmi 33, 15). Nu putem pretinde că suntem oameni făcători de pace, dacă nu avem pace în propriile familii și în viața de zi cu zi, dacă nu biruim mânia, jignirile verbale sau lipsa de atenție față de cei de lângă noi. Formele de violență s-au înmulțit în vremea noastră și nu sunt ușor de recunoscut, și cu toate acestea noi creștinii suntem chemați să devenim oameni ai păcii și împăciuitori unii cu alții.

Dreptmăritori creștini,

Aă adresez aceste îndemnuri și sfaturi părintești, văzând fii poporului nostru asemenea valurilor învolburate de furtună, văzând cum mărturisirea lui Hristos și mulțumirea adusă pentru Darurile Sale sunt înlocuite de ură, violență, fărădelege și minciună.

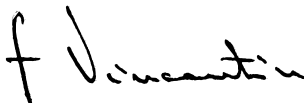
Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este o sărbătoare a bucuriei, postul de șase săptămâni care o precedă este un post al bucuriei pentru că S-a născut nouă Mântuitor.

Bucuria este deplină dacă este trăită în comuniune. De aceea, familia creștină, „Biserica cea mică“, formată din bărbat și femeie și dăruită de Dumnezeu cu prunci, este chemată să trăiască în cuvântul mărturisirii și în fapte bune această bucurie, să vestească celor care sunt în întunericul păcatului și al morții nașterea unui Mântuitor, Care este „Calea, Adevărul și Viața“ (Ioan 14,6).

Să ne pregătim să întâmpinăm în pace și frățietate, cu cinstea cuvenită, sărbătoarea centenarului Marii Uniri din anul 2018, mărturisind binecuvântarea lui Dumnezeu în împlinirea năzuinței de secole a românilor de a trăi în unitate, între aceleași granițe.

La această prăznuire a luminii și bucuriei, vă doresc să primiți sărbătorile Crăciunului, Anului Nou 2018 și Bobotezei cu pace, sănătate și alese bucurii duhovnicești, binecuvântându-vă pe toți și rugând pe Mântuitorul Iisus Hristos, Cel născut în ieslea Betleemului, să vă dăruiască cele ce vă sunt de folos sufletelor și trupurilor voastre.

Al vostru arhipăstor, stăruitor în rugăciune către Dumnezeu pentru pace și bunăvoină, pentru sporite roduri în Iisus Hristos, Domnul Păcii,

Episcopul Sloboziei și Călărașilor